

ΑΤΕΡΜΟΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἐδῶ καί πολλά χρόνια συνεχίζεται ἕνας ἀτέρμονας διάλογος στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, στό ὁποῖο συμμετέχει καί ἡ δική μας Ἐκκλησία. Ἕνας διάλογος πού θίγει τό κύρος καί τήν ἀξιοπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἕνας διάλογος πού δημιουργεῖ ἐρωτήματα στίς ψυχές τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Συζητοῦμε γιά τήν ἐνότητα ὅλων τῶν Χριστιανῶν μέ παπικούς, καί ἄλλες ἐτερόκλητες ὁμάδες προτεσταντῶν, χωρίς νά καταλήγουμε σέ καμμιά δυνατή προσέγγισι καί ἐρωτοῦμε:

Πῶς εἶναι δυνατόν νά καταλήξουμε σ' ἕνα κοινό ποτήριο, ὅπως ψιθυρίζεται, μέ τούς παπικούς ὅταν νοθεύουν τό βασικότερο δόγμα τῆς πίστεως, τό Τριαδικόν; Διδάσκουν ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἐνῶ ρητῶς ὁ Κύριος εἶπε: «ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγώ πέμψω ὑμῖν παρά τοῦ πατρός, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρά τοῦ πατρός ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περί ἐμοῦ» (Ἰωαν.15,26). Πῶς εἶναι δυνατόν νά παραβλέψουμε τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, πού διετύπωσε διά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύριον, τό Ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον...»; Ποιά ἀπάντησι θά δώσουμε στόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, γιά τούς ἀγῶνες πού ἔδωσε ἐναντίον τῶν παπικῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Πῶς εἶναι δυνατόν νά καταλήξουμε σ' ἕνα κοινό ποτήριο, μέ ἐτερόκλητες ὁμολογίες, αὐτοαποκαλούμενες Ἐκκλησίες, ὅταν εἶναι ἀποκομμένες ἀπό τίς βασικές ἀλήθειες τῆς Πίστεως καί τῆς Παραδόσεως;

Ἢ ὅταν εἰσῆγαγαν στίς παλιές καινοτομίες, καινούργιες καινοτομίες, ὅταν νοθεύουν ὄχι μόνο τό δόγμα τῆς Πίστεως, ἀλλά καί τή ζωή τῆς Πίστεως; Πῶς εἶναι δυνατόν νά συμφωνήσουμε μέ ἐτερόκλητες ὁμάδες, πού εὐλογοῦν καί παντρεύουν ὁμοφυλοφίλους, ὅταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον διά τοῦ Ἀπ. Παύλου γράφει: «μή πλανᾶσθε, οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλόλατραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἄρσενοκοῖται ...

βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α'. Κορινθ. 6,9). Πώς είναι δυνατόν νά καταλήξουμε σέ κοινό ποτήριο μέ ὁμολογίες, πού εἰσήγαγαν ἐπισήμως στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας γυναῖκες ἱερεῖες καί ἐπισκοπίνες, ὅταν ὁ Παῦλος ρητῶς γράφει γιά τίς γυναῖκες: «γυναϊκή δέ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω...» (Α'. Τιμοθ. 2,12). Ἐάν δέν ἐπιτρέπεται νά διδάσκη, πολύ περισσότερο, δέν ἐπιτρέπεται νά ἱερουργῇ.

Πώς εἶναι δυνατόν νά συνεχίζουμε ἕναν διάλογο μέ ομάδες πού ὄχι μόνο δέν ἔκαναν ἕνα βῆμα πρός τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἀλλά συνεχῶς ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτήν, προσθέτοντας καί ἄλλες αἱρέσεις στίς παλιές; Ἐδῶ ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδώς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. 3,10). Ἐμεῖς συνεχίζουμε ἕναν στεῖρο διάλογο «εἰς ὅτα μή ἀκούοντων».

Παρατηρεῖται ὅμως καί κάτι πού βάζει σέ σκέψεις κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανό. Τό νά συζητοῦμε μαζί τους, τό νά διαλεγώμαστε, εἶναι ἐπιτρεπτό, τό ἐπιβάλλει ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά τό νά συμπροσευχώμαστε, τό νά συλλειτουργοῦμε μαζί τους, εἶναι ἀνεπίτρεπτο, τό ἀπαγορεύουν ρητῶς οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ὁ Ἡλίας ὁ προφήτης συγκέντρωσε τούς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καί συζήτησε μαζί τους, τούς εἶπε: «Γιά νά δοῦμε ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Θά προσευχηθοῦμε ἐσεῖς στό θεό σας καί ἐγώ στό δικό μου Θεό. Γιά νά δοῦμε ποιός ἀπό τούς δύο θά ρίξη πῦρ στό θυσιαστήριον;». Δέν προσευχήθηκε ὁ Ἡλίας μαζί μέ τούς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ἀλλά χωριστά ὁ καθένας. Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀντιφρονούντων καί ὄχι αὐτό πού κάνουμε ἐμεῖς. Αὐτήν τήν γραμμή ἐχάραξαν καί ἐτήρησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Τό μήνυμα πρός κάθε Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τό ἔδωσε τώρα τελευταῖα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, ἡ ὁποία ἀπεχώρησε ἀπό τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, καταγγέλλοντας σ' ὅλο τόν κόσμον τόν μεγάλο κίνδυνον πού διατρέχει ἡ πίστι καί ἡ ἀλήθεια, μέ ὅσα λέγονται καί γίνονται στό συμβούλιο αὐτό. Πιστεύουμε πώς οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ διαλόγου, ἔστω καί τήν ὕστατη στιγμή θά ἀναλογισθοῦν τήν εὐθύνη πού ἔχουν ἀπέναντι στήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, καί θά ὀρθοτομήσουν τήν ἀλήθεια, ἀποσύροντας τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπό ἕναν ἀτέρμονα καί ἐπικίνδυνον διάλογο.

Π.Π.